

semantic background. Attributive and appropriative particles were differentiated on two small non-identical classes with different modal and expressive potential, semantic and function characteristics, level of particulation. The main attention was paid by stylistic specification of such particles, its connective and presupposition characteristics, presence of pragmatic elements on content volume, capacity to take synonymic relations.

Key words: modality, logic and modal particles, attributive and appropriative particle, particle, subcategory modal meaning.

Стаття надійшла до редколегії
09.08.2013 р.

УДК 811.161.2' 367.332.7

Тетяна Масицька

Особливості предикатів всеохопного процесу

У статті виокремлено предикати всеохопного процесу, проаналізовано їхні функційні особливості у структурі речення, окреслено семантичні групи. Установлено різновид реченнєвої конструкції з предикатами вказаної семантики. Аналіз предикатів всеохопного процесу пов'язаний із проблематикою теорії синтаксичної залежності. Указано, що ця група предикатів функціонує в безособовій формі й має особливе лексичне значення: позначає природні, фізичні процеси, атмосферно-метеорологічні явища природи, які обмежені у своєму вияві певними рамками й виражають дію природної сили. Семантичною підставою для окреслення предикатів процесу і предикатів всеохопного процесу є різниця між активним і пасивним суб'єктом. Установлено, що семантико-синтаксична залежність суб'єкта всеохопного процесу має нульове вираження. Теоретичні положення підтверджено фактичним матеріалом, дібраним із різностильових текстів сучасної української мови.

Ключові слова: семантико-синтаксична структура речення, предикат, суб'єкт всеохопного процесу, семантико-синтаксична залежність.

Постановка наукової проблеми та її значення. Вивчення системної організації семантико-синтаксичної структури речення і особливостей її компонентів у сучасному українському мовознавстві актуальне у проблематиці функційного синтаксису. Дослідження семантичних типів предикатів є проблемним питанням мовознавства, оскільки воно пов'язане з докладним вивченням проблематики синтаксису залежностей. Всебічний аналіз предиката слугує своєрідною базою, на якій сконцентровано аналіз семантико-синтаксичної залежності семантично елементарного/нелементарного простого й ускладненого речень та складних реченнєвих конструкцій. На сьогодні здійснено значний обсяг лінгвістичних напрацювань, присвячених класифікації семантичних типів предикатів. Теоретичне підґрунтя пропонованого дослідження становлять роботи І. Р. Вихованця, А. П. Загнітка, К. Г. Городенської, М. Я. Плющ, В. І. Кононенка, М. В. Мірченка, К. Ф. Шульжука, О. М. Межова та ін. [1; 2; 4; 6; 8; 9; 11; 16], у яких здійснено якісно новий акцент на особливостях семантики предиката, однак вважаємо за потрібне звернути особливу увагу на виокремлення предикатів всеохопного процесу. Висвітлення особливостей цих предикатів мотивоване сучасними підходами до тлумачення мовних явищ із позицій функційної граматики [1; 2; 6; 8; 9; 11], тому виокремлення нового семантичного типу предикатів та з'ясування його функційних особливостей у структурі речення є **актуальним**.

Мета нашої розвідки полягає у всебічному обґрунтуванні функційних особливостей предикатів всеохопного процесу, що можливе при розв'язанні таких завдань 1) охарактеризувати предикат як одиницю семантико-синтаксичної структури речення; 2) визначити семантичні групи предикатів всеохопного процесу; 3) проаналізувати вираження семантико-синтаксичної залежності суб'єкта всеохопного процесу.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Предикат як основна одиниця семантико-синтаксичної структури речення – носій предикативно вираженої ознаки. Семантичний потенціал предиката і його здатність формувати семантико-синтаксичну за-

лежність формують речення. І. Р. Вихованець наголошує, що предикат є одним із важливих компонентів організації реченнєвої конструкції. Учений указує на кількість непредикатних компонентів в елементарному реченні, на їхні семантичні функції і взаємовідношення [1, с. 41]. Домінувальне значення предиката в семантичній структурі речення вбачаємо в його внутрішніх і зовнішніх характеристиках: у внутрішній структурі кожного речення він виявляє кількість і якість субстанційних синтаксем, а на його семантичній природі зосереджені зовнішні семантичні відношення з компонентами речення. А. П. Загнітко, акцентуючи на значущості предиката, слушно зауважує, що основою семантико-синтаксичної структури є її предикат, що експлікований предикатними словами. Така структура являє собою віртуальний аспект речення. Семантико-синтаксична структура речення співвіднесена з обсягом його об'єктивних смислів, мінімальний обсяг яких складає семантична конфігурація, тобто набір необхідних для семантичного вирізнення речення семантичних ролей плюс значення дії [4, с. 284, 286]. Семантико-синтаксична структура предиката моделює мовну презентацію речення. Вона відображає всі найзагальніші властивості, які притаманні конкретному типу речення як одиниці мови: загальну його структурну схему і значення, категорійне й субкатегорійне значення кожного з його компонентів, порядок розміщення цих компонентів і синтаксичні відношення між ними [4, с. 286].

Предикати всеохопного процесу утворюють реченнєву конструкцію P_v ¹. Особливістю цієї конструкції є те, що предикати, які формують речення цього типу, вказують на лексично не виражений суб'єкт всеохопного процесу. Варто акцентувати увагу на тому, що синтаксична реченнєва модель P_v належить мові тільки як абстрактна модель, а її конкретне наповнення залежить від конкретних мовленнєвих умов і зумовлене змістом висловлення та наміром мовця. Реалізуючи в моделі речення свої функційні властивості, синтаксична форма слова набуває чинності структурно-змістового компонента. У конструкціях P_v семантико-синтаксична залежність суб'єкта всеохопного процесу має нульове вираження. Такі предикати становлять обмежені семантичні групи й позначають:

1) пору року, напр.: *весніти, завесніти, осеніти, повесніти, розвеснитися, розвеснятися* і под.; 2) часовий проміжок доби, напр.: *вечоріти, дніти, засвітати, засвітліти, завечоріти, звечоріти, ночіти, обвечоріти, повечоріти, поночіти, завидніти, завиднітися, змеркнути, змеркти, засутеніти, затемнітися, повидніти, повиднішати, розвиднитися, розвидніти, розвиднятися, розсвітати, світати, світліти, світлішати, смеркнути, темніти, темнішати, тьмяніти, тьмянішати, ясни-тися, ясніти, яснішати* і под.; 3) стан природи, напр.: *випогодити, випогодитися, випогоджувати, випогоджуватися, вияснюватися, вияснитися, вітрити, віхолити, дощити, задощити, задощитися, зазоріти, заметелитися, замрячити, занегодитися, загриміти, загримкотіти, задощилося, замжичити, замрячити, занепогодитися, засльотити, затеплитися, затуманити, захмарювати, захурделити, захурделитися, імжичити, мжичити, мигичити, морозити, мрячити, нахмарити, передощити, передощитися, підгрязити, прихмарити, прихмарювати, прояснити, проясніти, пояснішати, розгримітися, роздощитися, розпогодитися, розпогоджуватися, розсльотитися, росити, сльотити, смеркати, смеркатися, сніжити, сушити, тепліти, теплішати, туманити, туманіти, холодніти, холоднішати, хмарити, хмарнішати, хурделити, хурделитися, хуртовинити, штормити, штормувати* і под. [13].

У традиційній граматиці предикати такого типу вважають безособовими дієсловами. О. М. Пешковський вважає, що термін «безособове дієслово» не є вдалим: «Терміни «безособове дієслово» і «безособове речення» є неточними, тому що повної безособовості в присудка бути не може. Особа є необхідною категорією мовної (і не тільки мовної) дійсності ... адже без особи мовця не може бути і мови, особа мовця передбачає особу слухача, а обидві ці особи передбачають зовнішній світ ... є для них третьою особою ... Порівнюючи з інфінітивом, в безособовому дієслові усвідомлюється дещо на зразок особи ... В безособовому дієслові є відомий мінімум особи, відомий натяк на особу» [10, с. 343]. Проблематика безособових дієслів пов'язана і з неможливим уживанням підмета у формі третьої особи однини, і з морфологічними особливостями самої дієслівної форми. Л. Теньєр, аналізуючи дієслова, для яких характерна відсутність суб'єктної синтаксеми, також указує на невдалість термінів «безособове дієслово» і «одноособове дієслово» і пропонує вживати термін «безвалентне дієсло-

¹ P_v – дієслівний предикат.

во» [14, с. 251]. На нашу думку, у семантико-синтаксичній структурі речення представлені предикати слід визначати як предикати всеохопного процесу з нульовою семантико-синтаксичною залежністю.

Предикати всеохопного процесу функціонують у безособовій формі й мають особливе лексичне значення: позначають природні, фізичні процеси, атмосферно-метеорологічні явища природи, які обмежені у своєму вияві певними рамками й виражають дію природної сили. У деяких предикатах суб'єкт всеохопного процесу вміщений в основі предиката: *туманить* – туман, *дощить* – дощ, *морозить* – мороз, *гримить* – грім, *вечоріє* – вечір і под. Суб'єкт всеохопного процесу в реченнях відсутній, оскільки є зрозумілим із контексту, напр.: *Леє як з відра* («Україна Молода», 2009) (про дощ); *З гір свище, хурделить* (Олесь Гончар) (про вітер, про хуртовину). О. О. Потєбня вважає, що генезу дієслів такого типу не встановлено [12, с. 317–318]. Деякі мовознавці, досліджуючи їхнє вживання в різних мовах, висловлювали припущення, що спочатку всі дієслова, які позначали природне явище, були особовими, оскільки кожне природне явище уявлялося як дія якоїсь надістоти [7, с. 256].

У генетично первинних конструкціях семантико-синтаксична залежність суб'єкта всеохопного процесу лексично виражена, варіантами таких речень є предикативні одиниці типу: *морозить*; *сутеніє*; *розвидняється*; *світає*; *теплішає*, у яких предикат уміщує суб'єкт всеохопного процесу у своїй структурі. Семантико-синтаксична залежність суб'єкта всеохопного процесу виражена займенниковими словами, зокрема особовим займенниковим іменником *воно*, який указує на не-особу й у структурі речення виконує формально-синтаксичну позицію підмета, напр.: ... *хай хурделить воно* ... (І. Драч). Реченнєві конструкції такого типу спостерігаємо в деяких говірках, напр.: *Воно давно дощить*; *Воно все палить і палить*. Ці речення вказують на різноманітні явища чи процеси, які постійно відбуваються у навколишній дійсності без участі якогось видимого діяча, хоча в сучасній українській мові спостерігаємо також конструкції із чітко визначеним суб'єктом, напр.: *Весніє світ* ... (В. Стус); ... [*холоднеча* – Т. М.] *заповзає за коміри і морозить до кості* ... (Є. Пашковський); *Сонце палить немилосердно* (Л. Костенко); *Гроза погримувала грізно* (Л. Костенко); *А віхола крутить* (Р. Братунь); *Громи гуркочуть над Дніпром* (В. Штинько).

Семантичною підставою для окреслення предикатів процесу і предикатів всеохопного процесу є різниця між активним і пасивним суб'єктом. Предикати всеохопного процесу втратили здатність утворювати повну особову парадигму, оскільки не функціонують у першій та другій особах. Вони функціонують тільки у формі третьої особи (пор.: *читаю* – *читаєш* – *читає*, але *світає*, *морозить*, *весніє*). На думку М. Я. Плющ, «Безособовість особових форма дієслів маркована особливою структурною схемою, що зумовлена настановою мовця передати процеси, стани як стихійні явища. Форма дієслова 3-ї особи однини теперішнього, майбутнього та минулого часу й умовного способу здатна набувати безособового значення у структурі односкладних речень...» [11, с. 244]. У функції головного члена односкладної безособової конструкції можуть виступати слова категорії стану. Вони також здатні характеризувати явища чи стани поза стосунком до суб'єкта як діяча: *Було холодно і дуже вітряно* (М. Матіос); *Тихо і тепло* ... (Леся Українка); – *Холодно* ... (І. Багрянний). Загальним граматичним значенням предикатів всеохопного процесу є вираження незалежної ознаки, не співвіднесеної з діячем: ознака віднесена до моменту мовлення. Це граматичне значення виражено насамперед у головному члені речення. Визначенню незалежної позиції предикатів всеохопного процесу сприяють два чинники – морфологічний і синтаксичний. За морфологічним критерієм умовою незалежного використання дієслівної форми є відсутність суб'єкта і парадигми особових форм, а синтаксичним – позиція головного члена відносно другорядних членів речення. Предикати всеохопного процесу для розкриття семантики формують семантико-синтаксичну залежність суб'єкта всеохопного процесу, що має нульове вираження, напр.: – *Дощить, гримить* ... (Олесь Гончар); *Вечоріло* (Р. Іваничук); ...*засміло* (Олесь Гончар); *А того, після повернення батька, ранку раптом випогодилося* ... (В. Дрозд); *Роздощилося. Щоденно квасить і квасить* (Ю. Збанацький); *Заосеніло* (Г. Книш); ... і *вечоріло в полі* ... (Ю. Андрухович); *Зрештою смеркає* (Є. Гуцало); *Перегриміло* (Є. Маланюк). Характеризуючи конструкції такого типу, О. О. Шахматов наголошує: «...поєднання суб'єкта і предиката знаходить собі відповідність в одному членові (вираженому в переважній більшості одним словом) – це речення односкладні» [15, с. 30]. До «безсуб'єктних», що «...означають таку дію (чи процесуальний стан), яка за своїм змістом не може мати конкретного виконавця (носія)», належать вони у концепції Г. О. Золотової. Розглядаючи опозицію суб'єктність/безсуб'єктність, дослідниця протиставляє речення: *Світає* (I); *Йому (не) працюється* (II) і *Він (не) працює* (III) – як

безсуб'єктне суб'єктному [5, с. 157–158]. Дослідники формально-синтаксичної структури речення в цьому випадку виходять із наявності/відсутності підмета в називному відмінку [3, с. 232, 236]. Г. О. Золотова, зважаючи на семантико-синтаксичний аспект речення, згрупує ці моделі інакше, з'єднуючи як суб'єктні двоскладні моделі (II) і (III) через наявність суб'єкта – носія предикативної ознаки і протиставляючи їм безсуб'єктну односкладну модель (I), яка несе інформацію про процес, що відбувається без діяча [5, с. 159–160]. У семантично елементарному простому реченні (тобто реченні, яке сформоване з одного предиката й залежних від нього субстанційних синтаксем) функціонують, зазвичай, дієслово й іменник (іменники). На цю типову особливість семантико-синтаксичної реченнєвої структури вказує семантико-синтаксична залежність предиката. Предикатові (у типовому вияві це семантичне, синтаксичне й морфологічне дієслово) із семантичного погляду не властиво мати нульову семантико-синтаксичну залежність (тобто відсутність сполучуваності іменниками), тоді як із формально-синтаксичного погляду суб'єктна семантико-синтаксична залежність може мати нульове вираження. Наприклад, у сучасній українській мові предикати всеохопного процесу мають лексичне вираження, а пов'язані з ними в глибинній структурі субстанційні синтаксеми позбавлені лексичного вираження, тобто мають нульову форму, напр.: *Розвидняється; Холоднішає*. Речення з одним предикатом і однією залежною від нього суб'єктною синтаксемою становлять найпростіший вияв семантично елементарного простого речення. Їх формують тільки предикати стану або процесу.

За характером семантико-синтаксичної суб'єктної залежності виділяємо такі різновиди реченнєвих конструкцій: 1) речення з нульовим суб'єктом, які позначають природні процеси, напр.: *А тим часом весніє, весніє ... (Олесь Гончар); Крутить ... Хурделить (В. Коломієць); ... та тільки ж палить ... (Олесь Гончар)*; 2) речення з варіантним (експліцитним/імпліцитним) суб'єктом, що позначає залежно від ситуації процеси у природи чи ті, що властиві особі, напр.: – *Та ще й зараз палить, як на екваторі (Олесь Гончар)* і – *Палить у грудях ... (О. Бердник); В кімнаті вже темніє (В. Винниченко); В тропіках темніє одразу ... (Олесь Гончар)* і ... *в очах темніє ... (Л. Костенко); У другій половині квітня теплішає і в Забайкаллі ... (Б. Антоненко-Давидович)* і ... *йому наче теплішає в холодній темряві (Олесь Гончар)* і *Тебе морозить (Ю. Андрухович); От проясніло в небі і полі (В. Барка)* і ... *ясніє Володимир («Україна молода», 2010)*. Предикатам всеохопного процесу властива загальна особливість семантики: процес функціонує незалежно від суб'єкта. Лексичне значення визначаємо насамперед «неактивним» характером стосунку між процесом, який відбувається довільно, і причиною його виникнення. Предикати всеохопного процесу функціонують переважно у складі таких контекстів, де потрібно наголосити на некерованості або стихійності явища, висловити з авторської позиції сприйняття навколишнього середовища. Відсутність суб'єкта зумовлена такими ознаками: 1) нереалізованістю в реченні граматично оформленого підмета, який є носієм дієслівної ознаки; 2) відсутністю в дієслові-присудку ознак узгодження з підметом, який не встановлений ні формою синтаксичного зв'язку, ні змістом; 3) співвідносністю значення дієслова, яке характеризує процес, що не притаманний носієві. У реченнєвих конструкціях із предикатом всеохопного процесу дієслово не вказує на носія процесу, який повністю усунений із розумово-чуттєвої сфери. Нульове вираження семантико-синтаксичної залежності при цих предикатах зумовлене їхньою семантикою – вираження особливих процесів всеохопного характеру. Ці процеси характерні для всього середовища, а не для якого-небудь конкретного предмета в ньому. Стихійність явища визначено не як дію, а як процес, створований природними силами. Компонент реченнєвої структури для вираження окремого значення може бути сформований різними частинами мови. Діючий, змінний процес виражений дієсловом: *холоднішає* напр.: *Від легкого подуву вітру холоднішає (А. Дністровий)*; статичний, незмінний у момент мовлення – прислівником: *холодно*, напр.: *В соборі було холодно, темно і тихо (П. Загребельний); Проблема морального вибору вирішена в Лозниці холодно ... («Дзеркало тижня», 2012)*; опредмечений, зведений до групи предметів – категорією іменника: *холод*, напр.: *Холод (І. Багряний); – І тут війна та холод (Є. Гуцало); Холод і голод змушували греків повертатися до власних осель («Віче», 2010)*.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У сучасній українській мові основною ознакою предикатів всеохопного процесу є формальна відсутність суб'єкта. Вони функціонують здебільшого в абсолютній позиції, оскільки семантико-синтаксична суб'єктна залежність представлена імпліцитно. Предикати такого типу (не вказаний суб'єкт всеохопного процесу) відносимо до предикатів із лексично не вираженою залежністю. Відсутність суб'єкта при цих предикатах моти-

воване більшою мірою семантичним явищем (семантико-синтаксичною залежністю), ніж морфологічним. Граматична форма вияву безсуб'єктності на морфологічному рівні позначена у вигляді наявності формального показника усування синтаксеми в межах морфологічної одиниці – дієслова. Перспективу подальших досліджень убачаємо в розробленні нових та вдосконаленні наявних класифікацій предикатів, оскільки їхнє функціонування у семантично елементарних/нелементарних простих і ускладнених реченнях та складних реченнєвих конструкціях є складним і багатоаспектним явищем.

Джерела та література

1. Вихованець І. Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови : [монографія] / І. Р. Вихованець. – К. : Наук. думка, 1992. – 222 с.
2. Городенська К. Г. Кореляція синтаксичних категорій предикатності і предикативності в українській мові / К. Г. Городенська // Проблеми сучасної функційно-категорійної граматики : [зб. наук. пр. на пошану чл.-кор. НАН України І. Р. Вихованця] / укл. : А. Загнітко (наук. ред.) та ін. – Донецьк : Ноулідж, 2010. – 391 с.
3. Дудик П. С. Однокладні речення / П. С. Дудик // Сучасна українська мова. Синтаксис / за заг. ред. І. К. Білодіда. – К. : Наук. думка, 1972. – С. 232–262.
4. Загнітко А. П. Теоретична граMATика української мови: синтаксис : [монографія] / А. П. Загнітко. – Донецьк, 2001. – 662 с.
5. Золотова Г. А. Очерк функционального синтаксиса русского языка : [монография] / Г. А. Золотова. – М. : Наука, 1973. – 351 с.
6. Кононенко В. І. Вступ. Предикатоцентрична теорія в логіко-граматичному вимірі / В. І. Кононенко // Предикат у структурі речення : [монографія] / за ред. акад. НАПН України В. І. Кононенка. – Київ ; Івано-Франківськ ; Варшава : [б. в.], 2010. – 408 с.
7. Мейе А. Введение в сравнительное изучение индоевропейских языков : [монография] / А. Мейе. – М. ; Л. : Гос. соц.-эконом. изд-во, 1938. – 512 с.
8. Межов О. Г. Типологія мінімальних семантико-синтаксичних одиниць : [монографія] / О. Г. Межов. – Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2012. – 464 с.
9. Мірченко М. В. Структура синтаксичних категорій : [монографія] / М. В. Мірченко. – [2-ге вид., переробл.]. – Луцьк : РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-ту ім. Лесі Українки, 2004. – 393 с.
10. Пешковский А. М. Русский синтаксис в научном освещении / А. М. Пешковский. – [7-е изд.]. – М. : Учпедгиз, 1956. – 511 с.
11. Плющ М. Я. Словоформа у семантично елементарному та ускладненому реченні : [вибр. пр.] / М. Я. Плющ. – К. : Вид-во Нац. пед. ун-ту ім. М. П. Драгоманова, 2011. – 362 с.
12. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике : в 4-х т. / А. А. Потебня. – М. : Учпедгиз, 1958. – Т. 1, 2. – 1958. – 536 с. ; М. : Просвещение, 1968. – Т. 3. – 551 с. ; М. : Просвещение, 1985. – Т. 4. – Вып. 1. – 287 с. ; Вып. 2. – 406 с.
13. Словник української мови : в 11 т. / [ред. кол. : І. К. Білодід (голова) та ін.]. – К. : Наук. думка, 1970–1980.
14. Теньер Л. Основы структурного синтаксиса : [монография] / Л. Теньер : пер. с фр. / редкол. : Г. В. Степанов (пред.) и др. ; вступ. ст. и общ. ред. В. Г. Гака. – М. : Прогресс, 1988. – 654 с.
15. Шахматов А. А. Синтаксис русского языка / А. А. Шахматов. – [4-е изд.]. – Л. : Учпедгиз, 1941. – 620 с.
16. Шульжук К. Ф. Синтаксис української мови : [підручник] / К. Ф. Шульжук. – К. : Вид. центр «Академія», 2004. – 408 с.

Масицкая Татьяна. Особенности предикатов всеобъемлющего процесса. В статье выделены предикаты всеобъемлющего процесса, проанализированы их функциональные особенности в структуре предложения, выявлены семантические группы. Определена разновидность конструкции предложения с предикатами исследуемой семантики. Анализ предикатов всеобъемлющего процесса связан с проблематикой теории синтаксической зависимости. Установлено, что эта группа предикатов функционирует в безличной форме и имеет особое лексическое значение: обозначает природные, физические процессы, атмосферно-метеорологические явления природы, которые ограничены в своем проявлении определенными рамками и выражают действие природной силы. Семантическим основанием для дифференциации предикатов процесса и предикатов всеобъемлющего процесса выступает разница между активным и пассивным субъектом. Проведенный анализ позволяет утверждать, что семантико-синтаксическая зависимость субъекта всеобъемлющего процесса имеет нулевое выражение. Теоретические положения подтверждены фактическим материалом, отобранным из разностилевых текстов современного украинского языка.

Ключевые слова: семантико-синтаксическая структура предложения, предикат, субъект всеобъемлющего процесса, семантико-синтаксическая зависимость.

Masytska Tetiana. Special Characteristics of All-Around Action Predicates. The article deals with the all-around action predicates, focuses on the analysis of their functional aspects in the structure of a sentence and describes their semantic groups. The sentence construction with the abovementioned predicates is defined. The analysis of special characteristics of the all-around action predicates is related to the syntax dependency topic. The research shows that this group of predicates functions as impersonal and has its specific lexical meaning. It denominates natural, physical processes, atmospheric effects, natural phenomena which are limited in their expression by certain frames and they denote the action of natural power. The semantic grounds for outlining predicates of the action and the all-around action are the difference between active and passive subject. In the article it is determined that the semantic and syntax dependency of the all-around process subject has a zero expression. The theoretic statements are proved by the examples selected out of modern Ukrainian texts of various styles.

Key words: a semantic and syntax structure of a sentence, a predicate, the all-around action subject, the semantic and syntax dependency.

Стаття надійшла до редколегії
11.07.2013 р.